

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2538/2023
20.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милуновић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Крагујевац у Крагујевцу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3555/22 од 07.03.2023. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3555/22 од 07.03.2023. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1512/21 од 05.04.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од маја 2018. године закључно са априлом 2019. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћеног регреса, за период од маја 2018. године закључно са априлом 2019. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 61.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3555/22 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име регреса, за период од маја 2018. године закључно са априлом 2019. године исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате по сваком од наведених

основа. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 31.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 403. став 2 тачка 2. ЗПП.

Одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог запослен на неодређено време на радном месту помоћног радника на ..., са коефицијентом за обрачун плате 8,06. Тужени је у спорном периоду тужиоцу обрачунавао плату множењем коефицијента његовог радног места и прописане основице за обрачун зараде након чега је целокупну обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби вршио корекцију до износа минималне зараде. Тужиоцу је у сваком месецу исплаћена пуна минимална зарада. У обрачунским листама тужиоца нису посебно исказани и обрачунати трошкови за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Висина потраживања тужиоца утврђена је вештачењем у две варијанте према Општем колективном уговору из 1997. године (прва варијанта) и према Општем колективном уговору из 2008. године (друга варијанта).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама и члана 111. Закона о раду, уз закључак да у минималној заради, која је тужиоцу исплаћивана у спорном периоду, није садржана накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, па је тужена дужна да те накнаде исплати тужиоцу у износима утврђеним вештачењем, према према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, уз закључак да су у коефицијенту, према коме је тужиоцу исплаћивана плата, садржана накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, уз додатну аргументацију да Посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Плата, накнаде и друга примања тужиоца утврђују се и обрачунавају применом Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број

88/17 ... 129/21) и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је донела Влада Републике Србије на основу члана 8. наведеног закона. Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника републике и Народне скупштине (члан 3. став 1.), и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2.).

Према члану 118. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5.) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6.). Чланом 2. став 2. тог закона, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених посебним законом нису уређени на другачији начин. Како је чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плата садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нису предвиђене ни Посебним колективним уговорима за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе.

С обзиром да је тужиоцу накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, у спорном периоду, исплаћивана кроз коефицијент за обрачун плате, то тужиоцу не припада право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да му је исплаћивана минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**